

– Победи като че ли.

– Победи, победи.

У дядо му щяло да има ядене и пиене. Шели да празнуват победата.

Добре, ама когато се бил, той се порязал. Порязал се на пръста. Дядо му отишъл при него и му завързал пръста с кърпичката на жена му, най-малката дъщеря.

Отишли, седнали да ядат и пият. Видели, че пръстът му е вързан. Пиели вино.

– Хей, Келеш! Какво направи, бе?

– Ами нали ти ми върза пръста.

– Я си гледай работата! Мръсен човек! Тоя човек излезна с кон, а ти?!

– Абе, дядо! Това съм аз! Аз бях!

– Не си ти, бе! Недей да лъжеш!

Излезнал Вьнка. Изгорил косъма. Хоп – арапинът изскочил.

– Дай ми един кон!

Веднага се облякъл и излезнал по двора.

– Дядо, познай ме, бе!

– Ай! – извикал, като го видял.

– Дядо, нали не ми вярваш? Донесоха ли ти канки зетъовете ти?

– Донесоха.

– Хубави ли бяха?

– Не!

– Аз ги дадох! Аз дадох ли ти хубави канки?

– Да.

– Сега искам да ги съблечеш и да видиш какво пише на задниците им! Името ми – Келеш.

– Я излезте жените навън!

Като се съблекли, царят рекъл:

– Браво, бе!

– Видяхте ли ме сега?

– Сега си личи, че си ми зет!

Слезнал от стола.

– Ще станеш цар!

